

РЕШЕНИЕ

№ 5342

гр. София, 08.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4896** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенцията по вписванията (АВ) срещу Решение от 08.02.2021г. по нахд №11831/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 23-и състав. С решението е отменено Наказателно постановление (НП) №92-02-867/23.07.2020г., издадено от изпълнителния директор на АВ, с което е наложено административно наказание глоба в размера на 500 лева на Т. К. Т. в качеството му на изпълнителен директор на [фирма] за нарушение на §9, ал.2 от ПЗР на Закона за мерките срещу изпиране на пари (ЗМИП) във връзка с чл.63, ал.4 и на основание чл. 118, ал. 1 от същия закон.

Касаторът - Агенцията по вписванията, чрез процесуалния си представител юрисконсулт И. Т., навежда доводи за неправилност на решението на СРС. Твърди, че при постановяването на решението на СРС са допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуални правила- касационни основания по чл.348,ал.1, т.1 и т.2 НПК. Излага, че районният съд неправилно е приел, че АУАН е съставен извън тримесечния срок по чл.34, ал.1 ЗАНН. Поддържа, че в административнонаказателното производство деянието е подведено под правилната санкционна разпоредба и му е дадена правилна квалификация. По същество се иска

отмяна на въззивното решение и постановяване на ново, с което да се потвърди в цялост НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Т. К. Т., чрез пълномощника си адвокат Г. Г., оспорва жалбата. Подробните му съображения, изложени в писмения отговор на жалбата, са аналогични на изводите на въззивния съд, включително и по отношение на прилагане на разпоредбата на чл. 28, б. „а“ ЗАНН, Моли решението да бъде оставено в сила. Претендира разноски за касационното производство. Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

СЪДЪТ, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в срок, от лице - страна в производството, и срещу акт, подлежащ на касационно оспорване. Разгледана по същество, тя е неоснователна

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

В производството пред въззивния съд е установена следната фактическа обстановка:

На 04.06.2019г. по партидата на [фирма], представлявано заедно и поотделно от изпълнителните директори В. А. Г. и Т. К. Т., в информационната система на Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ТРРЮЛНЦ) е било подадено заявление за вписване на данни по чл.63, ал.4 от ЗМИП: 1. Идентификационните данни за действителните собственици - физически лица, участващи пряко или косвено в дружеството; 2. Лица за контакт; 3. Данните за юридическите лица или други правни образувания, чрез които пряко или непряко се упражнява контрол върху дружеството.

Заявлението е подадено след изтичане на предвидения срок по §9, ал.2 във връзка с ал.1от ПЗР на ЗМИП - 31.05.2019г.

Длъжностното лице от АВ А. С. разгледал заявлението на 29.10.2019г. и установил, че то е подадено след изтичане на срока, за което съставил Докладна записка с вх.№92-02-867/30.10.2019г. Въз основа на записката е съставен Констативен протокол от 28.11.2019г., който преповтаря установените в докладната записка факти и не установява нови.

Срещу ответника е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за нарушение по чл.118, ал.1 от ЗМИП във връзка с с §9, ал.2, във връзка с чл. 63, ал.4, срещу който не са постъпили възражения. Въз основа на АУАН е издадено оспореното НП при пълна словесна идентичност в описанието на нарушението и правната квалификация.

Въззивният съд е установил компетентността на актосъставителя и на административнонаказващия орган. Наказателното постановление е отменено на няколко основания: 1) поради съставяне на АУАН извън срока по чл.34, ал.2 от ЗАНН, който според въззивния съд започва да тече от датата на подаване на заявлението 04.06.20219г.; 2)поради нарушаване правото на защита на наказаното

лице чрез непълно посочване на санкционната разпоредба - в чл.118, ал.1 от ЗМИП са предвидени три различни хипотези, а административнонаказващият орган не е посочил точно по коя от тях налага наказанието; 3) неправилно приложение на санкционната разпоредба, като въззивният съд е приел, че относимата в случая е тази на чл.119, ал.1 от ЗМИП, която изобщо не е посочена в НП; 4) преценка за маловажност на нарушението по чл.28 от ЗАНН като извършено за първи път и предвид липсата на вредни последици от него.

Решението на въззивния съд е правилно, макар и не по всички изложени правни изводи .

Касационната инстанция не споделя изводите на въззивния съд относно съставянето на АУАН извън срока по чл.34, ал.2 от ЗАНН. Съгласно цитираната разпоредба за нарушения по ЗМИП не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на шест месеца от откриване на нарушителя или ако са изтекли повече от пет години от извършване на нарушението. Законът прави разграничение между понятията "откриване" на нарушението/нарушителя и "установяване" на нарушението, като последното се извършва със съставянето на АУАН. Нарушението се счита за открито, когато има необходимите и достатъчни данни за неговото извършване и за самоличността на нарушителя, респективно когато са констатирани факти и обстоятелства за наличие на поведение, било то действие или бездействие, на конкретно лице, което поведение от обективна страна сочи на допуснато административно нарушение. Откриването на административното нарушение и установяването на неговия извършител е резултат от извършване на проверка, съпроводена със събиране на доказателства, въз основа на които се прави извод за осъществяването на всички елементи от фактическия състав на административно нарушение. Поради това срокът започва да тече от датата на съставяне на докладната записка от длъжностното лице А. С. на 29.10.2019г., който изтича на 29.04.2020 г., а АУАН е съставен на 28.01.2020 г., т.е в законоустановения срок. Неправилни са изводите на въззивния съд, че още в момента на подаване на заявлението с данни по чл.63, ал.4 от ЗМИП за оганите на АВ е станало известно нарушението и неговия извършител. От представеното заявление се установява, че то е подадено по електронен път. Наличието на хипотетична възможност чрез справка в информационната система да бъде установено подаването на заявлението след срока не е равносилно на действителното констатиране на такова обстоятелство.

Правилни са изводите на въззивния съд, че липсват яснота и прецизност в подвигнатото административнонаказателно обвинение. Извършител на административното нарушение е този субект, който е носител на задължението. Субект на задължението за деклариране на данните по чл.63, ал.4 в срока по §9, ал.2 от ЗМИП е юридическото лице съгласно разпоредбата на чл.61, ал.1 от ЗМИП – съответно нарушител е юридическото лице, а не неговият изпълнителен директор. Санкционната норма на чл.118, ал.1 от ЗМИП урежда две форми на изпълнителното деяние – извършителство и допустителство. Отговорността на юридическото лице нарушител се ангажира на основание чл. 118, ал.1, т.2, а отговорността на изпълнителния директор като допустител на нарушението – по т.1 от същата разпоредба. Нито в АУАН, нито в НП е обсъждано допустителството като форма на изпълнителното деяние, а изрично се сочи, че ответникът се санкционира като извършител на нарушението. Административнонаказващият орган не е посочил по коя от трите възможни точки на ал.1 налага наказанието, което затруднява защитата

на наказаното лице, тъй като внася неяснота в обвинението. Разпоредбата на чл.119 от ЗМИП, която сочи въззивният съд, е неприложима в случая, тъй като тя се отнася до управителите на лицата по чл.4 от ЗМИП и на лицата, които отговарят за осъществяването или осъществява на вътрешния контрол по изпълнението на задълженията на лицата по чл.4. По делото няма данни ответникът да попада сред лицата по чл.4 от ЗМИП, които са изчерпателно изброени.

В останалата част изводите на въззивния съд са в съответствие със закона, което е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление. По аргумент от чл.221, ал.2 от АПК не се налага повтарянето на изводите отново.

По изложените съображения обжалваното съдебно решение се оставя в сила.

При този изход на спора разноските следва да се поставят в тежест на касатора по аргумент от чл.143, ал.3 във връзка с чл.228 от АПК. Касаторът следва да заплати на ответника направените разноски за адвокатско възнаграждение за касационното производство в размер на 300 лева, установени с представения Договор за правна защита и съдействие №21/26.05.2021г. , серия А, бланков №860234.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.02.2021г. по нахд №11831/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-и състав.

ОСЪЖДА Агенцията по вписванията да заплати на Т. К. Т. разноски в размер на 300 (триста) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :